

ΤΟ ΕΝ ΚΡΙΜΑΙΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

—ο—

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου τῆς 27 Ἰαννουαρίου
1855.

—ο—

Ἐπὶ μιᾷ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῆς παραλίας τῆς Χερσονήσου 9 μὲν μίλλια ἀπὸ Σεβαστουπόλεως 7 ἀπὸ Καμιέτ καὶ 4 ἀπὸ Βαλουκλαβᾶν ὑψοῦται τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου, οἰκοδόμημα θρησκευτικὸν μεγάλως σεβασζόμενον ἐν τῷ τότῳ, καὶ οὕτως ἡ θεμελίωσις ἀνοφείρεται εἰς τὸν δέκατον αἰῶνα. Ἐκ χρησίμευσε κατ' ἀρχὰς διαμονητήριον εἰς τινὰς Ἑλληνας μοναχοὺς οἵτινες ἀφοῦ ἀντέστησαν εἰς τὴν σῆρσιν τοῦ Φωτίου τὸ ἐθεμελίωσαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τοσοῦτον σεβαστοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν. Συνίστατο ἄλλοτε ἀπὸ μικρᾶν Ἐκκλησίαν καὶ τινὰ κελλία τετμημένα ἐπὶ τοῦ βράχου. Ὅταν οἱ Γενουῆσιοι ἐγκατεστάθησαν ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μαύρης θαλάσσης τὸ ἔλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν των, ἠῤῥξαν τὰς οἰκοδομὰς του καὶ τὸ ἐπροίκισαν μὲ ἱκανὰ δωρήματα, φαίνονται ἐνι στολισμοὶ καὶ εἰκόνες ἀνατρέχοντα εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην. Βραδύτερον περιήλθεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἑλληνος Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκατοικήθη ὑπὸ νέων μιν γυνὴν μὴ ἀναγνωρίζοντων τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα.

Οἱ Ῥῶσοι γενόμενοι κύριοι τῆς Κριμαίας διετήρησαν τὸ Μοναστήριον. Κατὰ τὸ ἔτος 1787, ἡ Αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη τὸ ἐπισκέφθη, τὸ 1805 ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος τὸ ἐπισκιάσκει καὶ τὸ 1819 ἔκτισε τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν. Δέκα ἔτη βραδύτερον ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος μετέβαλε τὸν προορισμὸν του, λαβὼν αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν, του προστασίαν ἀπεφασισεν ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς διαμονὴν κοινότητος Ῥώσων μοναχῶν προωρισμένης νὰ παρέχῃ ἱερεῖς εἰς τὸν στόλον τῆς Σεβαστουπόλεως.

Ὅταν ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἔσχε τὴν κατοχὴν τῶν μερῶν τούτων ὁ Στρατηγὸς Κανρβέρ, ὅστις ἐκέρισε τὰς συμπληθεῖς τῶν κατοίκων τοῦ τόπου διὰ τῆς διατηρήσεως τῶν θρησκευτικῶν ἑλευθεριῶν των καὶ τῆς περιουσίας των, ἐγκατέστησε σταθμὸν ζουάβων ὡς φρουρὰν τοῦ Μοναστηρίου καὶ διέταξε τ' ἀκόλουθα « Τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου τίθεται ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ. Ἀπαγορεύεται εἰς πάντα στρατιωτικὸν ἢ εὐ ἀκόλουθον τοῦ στρατοῦ νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ διὰ τῆς βίας καὶ νὰ προσβάλῃ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐνοικούντων ἢ τὴν περιουσίαν των εἰς ὅν τινα δῆποτε αὕτη ἀνήκῃ. Ἐκ τοῦ στρατοπέδου τῆς Χερσονήσου 2 83ρ. 1854 » — Ἡ εὐγενὴς αὕτη ἀπαγόρευσις ἀκριβῶς διετετήθη.

Τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἶναι τοσοῦτον ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλῆς σπιλάδος 120 περί-

που μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἥς ἄρχει, καὶ εἰς τὸ βάθος μικροῦ κυκλοτεροῦς κόλπου ἐντελῶς ἀνοικτοῦ· ὁ δὲ βράχος εἶναι τετμημένος εἰς ἑκταεὶν 150 μέτρων περίπου οὕτως ὥστε παριστᾷ εὐρὺ ἐκίπεδον ἐφ' οὗ ἐγείρονται τὰ κυριώτερα οἰκοδομήματα περιλαμβάνοντα πολυάριθμα οἰκήματα, μὲ ἐν μόνον πατωμα, κατὰ ρυθμὸν ἀρμόζοντα εἰς μοναχοὺς, χρήσιμα εἰς κατοικίαν τῶν μοναστῶν. Εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ ἐκίπεδου, κατὰ μῆκος τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται πρὸς τὴν θάλασσαν μεγαλοπρεπὲς ἀνδρὸν (τεράτσα), ὑψοῦται ἡ μεγάλη Ἐκκλησία ἀρχιεπισκοπικῆς ἐλληνικῆς, μὲ ὠροῖον Κωδωνοστάσιον πρᾶσινον καὶ σταυρὸν πολυτελέστατον, πλησίον δὲ ταύτης ναΐδιον διὰ τὰς καθημερινὰς ἀκολουθίας· ἀμφοτέρων δὲ τῶν ναῶν τὰ ἱερὰ σκυῖα εἰσὶν ἐπίσης πολύτιμα.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ πρώτου ἀνδρὸν ὑπάρχει ὠραία κλίμαξ λιθινὴ ἄγουσα εἰς ἐσώτερον ἀνδρὸν ἐν τῷ μεσῷ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μεγάλη κρήνη ἐξ ἐρυθροῦ καὶ μαύρου μαρμαροῦ τῆς Κριμαίας κτισθεῖσα τὸ 1846 ἐκ τοῦ ἐσωτέρου τούτου ἀνδρὸν ἐτέρα λιθινὴ κλίμαξ ἀγεί εἰς κήπους φυτευθέντας ἐπὶ τῶν βράχων κατὰ διάφορα σχέδια, ἐξ ὧν δρομίσκοι κατέρχονται μέχρι τοῦ παραλίου.

Τὸ Μοναστήριον εἶναι ἐντελῶς κλεισμένον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πεδιάδος. Εἰσερχονται ἐν αὐτῷ διὰ θύρας κεκοσμημένης ἐξ ἀναγλυφοῦ ἐκ λίθου παριστῶντος τὸν ἅγιον Γεώργιον φονεύοντα τὸν δράκοντα. Βεῶθεν ἐκτείνονται μεγάλα λιθινὰ οἰκοδομήματα σχηματίζοντα κύκλον ἀτελῆ εἰσέτι, προωρισμένα διὰ τοὺς πολυαριθμοὺς περιηγητὰς οἵτινες καιροῦ ἐπιτρέποντες ἐπισκέπτονται τὸ Μοναστήριον. Ἀμα τῇ εἰσόδῳ εἶναι τὸ κοιμητήριον περιτετραγμένον δι' ὠραί. ν σιδηρῶν κιγκλίδων, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ναΐδιον λιθόκτιστον μὲ κωδωνοστάσιον πρᾶσινον.

Παρευμένους τις διὰ ξηρὰς πρὸς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου μακρόθεν βλέπει τὸν ἱστὸν σημαίας προωρισμένης νὰ δεικνύῃ τὴν θέσιν τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλὰ τὸ ἔδαφος εἶναι τοσοῦτον ἀνώμαλον, ὥστε πρέπει τις νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν οἰκοδομῶν διὰ νὰ τὰς ἴδῃ.

Ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ τοῦ Μοναστηρίου εἶναι νέα καὶ κάλλιστα ἐρημοσμένη πρὸς τὸν προορισμὸν του, ἀλλ' εἶναι λυπηρὸν ὅτι κατέσβεψαν ὠραία λείψανα ἐρειπίων τοῦ 12 καὶ 13 αἰῶνος. Ἰὸ λαμπρὸν τοῦτο μοναστήριον ἐφέλκει δικαίως τὴν προσοχὴν τῶν περιηγητῶν διότι ὡς ἐκ τῆς ἐπιτυχὸς θέσεώς του τοῖς ἐπιτρέπει ν' ἀπολαύσῃ συνεχῶς τῶν μεγαλοπροπεσιτέρων ἀπόψεων τῆς Μαύρης θαλάσσης.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν τῶν τακτικῶς ἐνοικούντων εἶναι πεντήκοντα, σήμερον μόνον 17 εὐρίσκονται, οἱ ἄλλοι εἶναι εἰς Σεβαστούπολιν ὅπου τὰ καθήκοντά των τοὺς προσκαλοῦσιν. Ὁ ἀνώτερος δὲ περιεβλημένος τὴν ἀξίαν Ἀρχιμανδρίτου εἶναι ὁ Πάτερ Γουερὸνδης, ἀνὴρ ἐξωτερικῶς ἀξιοσεβαστοῦ, ἡλικίας 48 ἐτῶν, ὑψηλός, σέρων μακρὸν πώγων ἀπόλευκον· τὸ ἐνδυμὰ του συνίσταται ἀπὸ ἐσθήτα μίλαιναν, φέρει δ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸ σύνθημα ῥωσικὸν καλυμμαύχιον μὲ μέλαν ἑπτακαλόμεμαυχον· ἡρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους σταυρὸς χρυσοῦς, τὸ μόνον σημεῖον τὸ διακρίνον αὐτὸν ἀπὸ